

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Confirmantur prædicta exemplo Noemi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

Serm. 21. in
Cant.
Immutabi-
lijas pars
Aeternisa-
ris.

fames & saturitas mihi sunt materia coronę. Quod ait S. Bernard. esse, quasi frui modo quodam stupendę immutabilitatis, quę est aternitatis participatio quędam, quę obtinetur in ipsa gloria.

S. 2. *Confirmantur predicta exemplo NOEMI.*

OMNIVM quę dicta sunt possemus afferre præclarissima exempla ex ijs, quę diuina Scriptura narrat de Iob, Ioseph, Dauidę, Tobia, & multis alijs sanctis: qui per varios prædictos rerum euentus ad perfectionis culmen peruenierunt. Sed nunc conijciamus tantum oculos in duas Matronas NOEMI & RUTH, quę eisdem vijs fuerunt deductę. NOEMI primũ magnam habuit prosperitatem in Bethlehem, sed postea tot aduersitates in Moab: vt cum redisset in Bethlehem, omnes mulieres ciuitatis cum admiratione magna dicerent: *a Hac est illa NOEMI?* atque si dicerent: *hęc est matrona illa diues, potens & pulchra, quę ad eod. solenniter a nobis discessit? & quomodo ad eod. pauper redit, & misera; quod est, si plurimę per modum laudis & commiserationis dicerent, referentes eius virtutes, eiusque vicem dolentes; aliqua tamen idem fortę dixerint, per modum irrisionis & murmurationis: quasi notando eius superbiam & vanitatem, quod tales calamitates DEVS reddiderit eius peccatis. nam etiam in ipsis aduersitatibus vult DEVS, iustos sentire ventos contrarios: vt scilicet alij illos consolentur, alij contristent; alij laudent, alij vituperent: vt si laude fortę euanescerent, vituperio humiliantur; & si contemptus redderet timidiore, laus animum adderet atque spiritum: & hac ratione (vt S. Gregorius ait) sint in bono constantiores. Sed perfecti altius in aduersis volant, nec laudes admittentes, nec timentes opprobria: potius cum NOEMI dicunt: *b Ne vocetis me NOEMI (id est pulchram) sed vocate me MARA (id est amaram) quia amaritudine valde repleuit me omnipotens. Egressa sum plena (cum viro scilicet, cum filijs & facultatibus) & vacuam reduxit me Dominus. Cur ergo vocatis me Noemi quam Dominus humiliavit, & affixit omnipotens?* In quibus verbis pulcherrima quędam ratio delineatur, perfectionem in aduersitatibus consequendi.*

a Ruth. 1. 20

4. Reg. 9. 37.
dicebatur
hęcine est
illa Izelabel?

b Ruth. 1. 20

Deus aduer-
sa permittit.

a Job. 9. 6.
12
d. 1. Reg. 3.
18.

PRIMUM, vt tribuas eas sicut NOEMI fecit, Deo: volenti te humiliare & omnipotenti, volenti affligere: cuius providentię res huiusmodi eueniunt, quod sufficere debet, vt eas libenter acceptes, credēs tibi esse vtilis. Si enim ipse DEVS eas ita disposuit, aut pmittit: *c quis dicere potest, cur ita facis?* Potius ergo dices cum Heli: *d Dominus est: quod bonum est in oculis suis faciat: Ne in me erit etiam bonum in meis: quia ex eo magna mihi proueniunt commoda. Et, si omnipotens est, qui hęc disponit, quis eius decreto resistere poterit? quod si resistere non licet: præstat, me subiiciendo*

illud

illud amplecti. Nam; vt est omnipotens a¹ affligendum, quemcunque uoluerit, nemine prohibente: ita est omnipotens ad me liberandum ex tali aduersitate, aut eam in meam utilitatem conuertendam, nemine etiam illum impediente. Nulla aduersa nocere mihi, aut mutare me poterunt: si pro me habeo Omnipotentem: qui me fortem & in eis constantem efficere potest. Etsi enim absolutus sit Dominus, non tamen est Tyrannus; & quamuis sit Omnipotens, nō tamen est crudelis, sed beneuolus Pater, qui suis creaturis benefaciēdo delectatur: nisi ipsa sibi desint. Et equali amore *Dominus mortificat, & uiuificat; deducit ad inferos, & reducit: Dominus pauperem facit, & dicit; humiliat, & subleuat.* Et quamuis reuera multa huiusmodi aduersa eueniant a nostris inimicis, ex odio, & mala intentione: non propterea tribui non debent permissioni ipsius Omnipotentis Domini, qui potuisset quidem auertere; sed noluit, ob tuum commodum. si ea immiserit Dæmon, dices cū Iob: *Dominus dedit, Dominus abstulit; sicut Domino placuit, ita factum est: sit nomen Domini benedictum.* Quod si manifestus aliquis inimicus: dices quem admodum Dauid, cū illi malediceret Semei: *Dominus precepit ei, ut malediceret mihi,* quatenus eam maledictionem permisit ob commodum meum. Quod si à falso aliquo fratre inferentur, dices cū Ioseph: *h non vestro consilio, sed Dei voluntate hoc factum est* in multorum commodum. Hac ratione seruabis semper patientiam, hauriesque ex aduersitate lucrum.

Ex hoc licebit ad aliam recognitionem transire, qua eadem aduersa tuis peccatis attribuas; & agnoscas, te illis indigere: tum, vt purificeris à vitijs, & à recidua præserueris: tum, vt virtutum excellentiam consequaris. Nam, si omnipotens cor tuum repleat amaritudine, non id facit, vt in ea sistat: sed vt à prauis humoribus, quibus infectum est, illud expurget, & ab inordinatis omnibus affectionibus purificet; impleat verò donis cœlestibus in maiori abundantia, quàm prius haberes, Superbia tua & arrogantia præfens, aut periculum in eam incidendi, causa est, ait S. Bernardus, cur *D e u s* te affligat, & humiliet: auferens, quod te faciebat arrogantem; vt reddat postea securius, cū altiores in humilitate radices ieceris: & tunc licebit tibi dicere cum *N o e m i:* *egressi sum plena, & vacuam rediit me Dominus.* nam in prosperitate diuitem te existimabas, plenumque virtutibus: ne verò in ea cogitatione perires, euenit aduersitas, quæ tuum errorem detexit; effecitque, vt pauperem potius te agnosceres, & virtutibus vacuum, & sic ob hanc humilitatem reddet tibi *D e u s,* quod amisti per superbiam: tunc enim reuera es plenus, cū te iudicas esse vacuum: sicut verè vacuus eras, quando arroganter existimabas te esse plenum.

H i n c est, quod quemadmodum hæc Matrona in afflictionibus suis didicit, non gaudere, appellari se honorifico *N o e m i* nomine, quo antea pas-

c. 1. Reg. 2. 6.

Iob 1. 21.

g 2. Reg. 16.

10.

h Gen. 45. 8.

2.

 Aduersa purgant & exercent. *Serm. 54. in Cantic. 54.*

3.

*Aduerfa
humiliant
& presene-
rant.*

i Ioan. 1. 20.

k Cant. 1. 5.

*Nigra, sed
formosa.*

4.

l Hab. 3. 2.

m Dan 4. 11.

*In aduerfi-
tate manet
semen pro-
speritatis.*

n Ruth. 4. 14.

Confide Deo

o Iob. 11. 17.

sim appellabatur: quia tali se honore indignam iudicabat: ac propterea pe-
tijt vocari se MARAM, eò quòd hoc potius nomen illi competeret, quæ in
suis oculis non iam pulchra, sed verè amara esset: Ita Iustus ex varijs his eue-
tibus discit, nolle titulos & cognomina honorum, aut dignitatum; nec lau-
dari ab hominibus: quia his omnibus indignum se reputat: & quia tantam
in his omnibus videt instabilitatem: & propterea cognominibus potius de-
lectatur vilitatis, & contemptus: vt fictitior existat. ideoque etiam adue-
niente prosperitate, eandem retinet animi demissionem: cum enim non
pulchrum, sed turpem se esse agnoscat: non vult ab hominibus nomen ha-
bere, quod se non mereri iudicat. Ideoque cum S. Ioanne Baptista *fatebitur*
se non esse Christum, neque Eliam, neque Prophetam, sed vocem quandam, hoc
est, quasi nihil. Quamuis tamen plurimū NOEMI prohibeat, pulchrā se ab al-
ijs appellari, sed amaram: vetissima est sententia sponsæ dicentis: *k nigra*
sum, sed formosa, filia Ierusalem, nolite me considerare quòd fusca sim, quia decolora-
uit me sol. Benè enim conueniunt, quod aliqua nigra sit, & formosa; amara,
& pulchra; nigra, & amara: ob tristitiam & afflictionem, qua in corpore &
in inferiori animæ parte afficitur; sed formosa & pulchra ob excellentiam
virtutum, quæ in superiori spiritus parte resplendent. Ipse enim sol iustitiæ
decolorat, vt augeat, magisque assécuret ipsam pulchritudinem.

SED num semper NOEMI nigra erit, & semper amara? potius ad antiquā
pulchritudinem & elegantiam reuertetur. Nam prouidentia diuina, qua
vidit, eam aduersitate profecisse; eam remouit, vt, prosperitate adueniente,
etiam proficeret. Et quemadmodum Habacuc dixit: *l dum iratus fuerit, mise-*
ricordiar recordabitur: & in eadem aduersitate semen aliquod relinquit tan-
quam principiū reparationis eius: & si iubet (vt Daniel refert) *m succidi ar-*
borem magnam & pulcherrimam: simul tamen iubet, germen radicum eius in terra
relinqui: vt suo tempore reuirelcat, & ad pristinam redeat prosperitatem.
Hunc ergo in modum licet NOEMI ipsi maritum abstulerit, filiosque &
fortunas: solitudinis tamen ipsius sociam reliquit RUTH, per quam pri-
stinam ei restituit prosperitatem: rem ita dirigendo, vt Booz eam duce-
ret, filiumque gigneret, qui senectutem NOEMI ipsi quietam afferret:
quemadmodum eius vicinæ congratulantes ei dicebant: *n Benedictus Domi-*
nus, qui non est passus, vt deficeret successor familia tue: & haberos, qui consoletur a-
nimam tuā, & enueriat senectutem, de nuru enim tua, qua te diligit, natus est filius,
qui multo melior est tibi, quàm si septem haberes filios. Disce itaque frater ex hoc
exemplo, fidelis DEO esse in aduersis. nam, vt habetur apud Iob: *o si fida-*
ciam habebis in euno: cum te consumptum putaris, orieris vt Lucifer, & quasi meri-
dianus fulgor consurget tibi vespera, sanctitate tua firmiter & omni tempore,
claro & obscuro, elucente.